

— Не ся сумпявамъ, господже. Но длъженъ съмъ да вы кажиъ че съ невинността си, когато той може да нѣма сжщото чувство, вый туряте не по-малко въ ѳнасность честьта си. Молиъ вы горещо да примыслите добръ; но въ сжщото врѣме молиъ вы и за това, да вървате че никой другъ нито дума ще да чуе отъ устата ми за тѣзи случкѣ.

И когато ся приготвихъ да си трѣгна, тя колѣннчи близу при одровинѣтъ и като опрѣ челото си о рѣкѣтъ ми, коѣто дръннѣ, плачеше горко. И прѣди малко дни бѣхъ видѣлъ да текѣтъ най-прѣкраснытъ и най-достоприличнытъ сызы; но ето умилень, — възлюбленна моя господже, рекохъ . . . азъ мыслиъ че не ся е още минѣло врѣме за покаяніе; хж?

А тя намѣсто да ми отговори кывнѣ силно съ главѣ на горѣ.

— И тѣй, любезна моя, имате врѣме да ся избавите. Въ какво могѣ да вы послужѣ? Да не бы че има въ рѣцѣтъ си писмо или друго нѣщо ваше за да го поискамы отъ вашѣхъ странѣ? Считай мя като сѣщъ братъ.

Но тя като пустеж рѣкѣтъ ми безпокойно,

— О! колко сте жестокъ! извыка., Искате да мя избавите. но вы сте причината на моето погынваніе. Като ся присторихте че мя обычате, вы мя отблъснѣхте. унизихте мя, отчаяхте мя. вы сте причина на всичко това.